

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní žalobce: **FK MEDIA, s.r.o.**, IČO: 26967618, se sídlem Ondříčkovo náměstí 2978/4, 636 00 Brno - Židenice, zastoupen Mgr. Ivanou Rychnovskou, LL.M., advokátkou, se sídlem Dobrovského 50, 612 00 Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna,** se sídlem Dominikánské nám. 196/1, 602 00 Brno, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2016, č. j. 62 A 123/2016 - 131,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Předcházející řízení

[1] Žalobce provozuje reklamní zařízení, pro jehož umístění obdržel dne 21. 8. 2007 územní souhlas Úřadu městské části Brno - Černovice, odboru výstavby a územního rozvoje (dále jen „stavební úřad"), č. j. 4477/172/07/No-2 (dále jen „územní souhlas"). K tomu obdržel i souhlas žalovaného Magistrátu města Brna, odboru dopravy, s umístěním stavby (reklamního zařízení) ze dne 5. 3. 2007. Z územního souhlasu stavebního úřadu vyplývá, že reklamní zařízení žalobce je stavbou dočasnou, a to do 31. 12. 2011. Uvedené reklamní zařízení bylo umístěno na pozemku parc. č. 2712/249, v k. ú. Černovice, obci Brno, na ulici Černovická (dále jen „reklamní zařízení").

[2] Žalobce obdržel souhlas Policie ČR ze dne 15. 9. 2010, č. j. KRPB 95562/čj-2010-060206, s umístěním předmětného reklamního zařízení s větší reklamní plochou, než byl původní formát odsouhlasený stavebním úřadem (dále jen „souhlas policie“). Souhlas s umístěním reklamního zařízení se změněným formátem výlepové plochy udělil opětovně dne 6. 10. 2010 Magistrát města Brna, odbor dopravy. Dne 24. 8. 2011 žalobce oznámil stavebnímu úřadu změnu v užívání dočasné stavby. Dne 14. 9. 2011 vyslovil stavební úřad písemností č. j. MCBCER/2833/11/Nos, sp. zn. 2833/322/11/No-2, souhlas se změnou užívání stavby (dále jen „souhlas se změnou užívání stavby“), čímž byl změněn termín dočasnosti (do 31. 12. 2016) a formát výlepové plochy.

[3] Dne 12. 7. 2016 byla žalobci doručena výzva žalovaného ze dne 11. 7. 2016, č. j. MMB, sp. zn. 5400/OD/MMB (dále jen „napadená výzva“), k odstranění reklamního zařízení žalobce, které je umístěno bez povolení v silničním ochranném pásmu komunikace (silnice II. třídy) na pozemku parc. č. 1323/164, parc. č. 271/248 a parc. č. 2712/249, v k. ú. Černovice, obci Brno, na ulici Černovická.

[4] Proti napadené výzvě byla podána žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, kterou Krajský soud v Brně (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 10. 11. 2016, č. j. 62 A 123/2016 – 131 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Předmět sporu vymezil jako posouzení zákonnosti skutkových a právních důvodů napadené výzvy vydané podle § 31 odst. 9 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Konstatoval, že žalovaný ani žalobce nerozporují, že reklamní zařízení žalobce se ke dni 1. 7. 2011 ocitlo v silničním ochranném pásmu komunikace – silnice II. třídy, neboť území, na němž se nachází, od tohoto data nesplňuje znaky zákonem vymezené pro souvisle zastavěné území obce.

[5] Krajský soud upozornil, že již v době umístění reklamního zařízení platilo, že zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu (jež se nachází mimo souvisle zastavěné území obce) podléhá povolení příslušného silničního správního úřadu po předchozím souhlasu vlastníka nemovitosti, na které má být reklamní zařízení umístěno a provozováno a souhlasu příslušného orgánu Policie ČR (§ 30 odst. 1 ve spojení s § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích). Ke změně zákonné definice souvisle zastavěného území obce došlo novelou účinnou od 1. 7. 2011. Ani jeden z účastníků řízení nerozporoval, že od 1. 7. 2011 reklamní zařízení žalobce není umístěno v souvisle zastavěném území obce, ale nachází se v silničním ochranném pásmu obce ve smyslu § 30 odst. 1 věty první zákona o pozemních komunikacích. Podle § 31 zákona odst. 1 téhož zákona je pak podmínkou zřizování a provozování reklamních zařízení v silničním ochranném pásmu povolení příslušného silničního správního úřadu. Krajský soud nepovažoval za relevantní, že podle žalobce i před účinností zmíněné novely bylo v daném místě zákonem zřízeno silniční ochranné pásmo. „*Znamenalo by to pouze to, že i před novelizací definice souvisle zastavěného území obce měl žalobce disponovat povolením ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích. Ovšem napadená výzva ve smyslu § 31 odst. 7 zákona o pozemních komunikacích byla vydána dne 11. 7. 2016, tedy opírá se o již novelizované znění zákona o pozemních komunikacích, a na žalobce požadavek obsažený v § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích po 1. 7. 2011 dopadal.*“

[6] K problematice novelizace zákona o pozemních komunikacích odkázal krajský soud na svůj dřívější rozsudek ze dne 31. 5. 2016, č. j. 29 A 142/2015 - 167. Změna definice

souvisle zastavěného území obce ke dni 1. 7. 2011 neobsahovala odpovídající přechodné ustanovení jako pozdější novely sledující stejný cíl. Soud ve vztahu k námitkám dobré víry a legitimního očekávání obecně souhlasil, že v rozporu s principem právního státu by bylo, kdyby bez jakýchkoli intertemporálních ustanovení či jiného pravidla, které by upravovalo situaci vlastníků reklamních zařízení, jež by provozovali svá reklamní zařízení po právu na základě již ukončených správních řízení podle tehdy platných procesních předpisů, bylo na tyto vlastníky aplikováno pravidlo pozdější, které by jejich postavení výrazně zhoršilo či dokonce které by výrazně zasáhlo do jejich vlastnického práva. V případě žalobce však z dokazování u jednání vyplynulo, že umístění a provozování jeho reklamního zařízení jako dočasné stavby se opíralo o souhlas orgánu veřejné moci (stavebního úřadu), který byl omezen na dobu do 31. 12. 2011.

[7] Krajský soud s ohledem na uvedené konstatoval, že v případě žádosti žalobce dne 24. 8. 2011 o prodloužení umístění stavby reklamního zařízení na další časový úsek, a to do 31. 12. 2016, již platilo pravidlo nové a reklamní zařízení se již nacházelo v silničním ochranném pásmu. Proto byl žalobce povinen za účelem povolení dalšího trvání umístění a provozování jeho reklamního zařízení požádat i o povolení silničního správního úřadu ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích a získat tedy nejen souhlas stavebního úřadu, ale i další oprávnění požadovaná veřejným právem. Tomu odpovídá i dikce § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, podle níž odstranění reklamního zařízení bez povolení a jeho likvidaci nebrání povolení stavebního úřadu. Dle krajského soudu tak od podání žádosti dne 24. 8. 2011 žalobce již nemohl být v dobré víře, že disponuje všemi povoleními plynoucími z veřejnoprávních předpisů, která jej opravňují mít nadále umístěno reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu, neboť věděl, že doba, po kterou měl po právu umístěno své zařízení na základě předchozí právní úpravy, uplyne dne 31. 12. 2011. Souhlas stavebního úřadu se změnou užívání stavby, vydaný dne 14. 9. 2011 za účinnosti nové právní úpravy, nemohl v žalobci založit legitimní očekávání, že splnil všechny zákonné podmínky pro prodloužení umístění a provozování jeho reklamního zařízení. *„Legitimní očekávání a dobrou víru žalobce v umístění jeho reklamního zařízení „na dobu neomezenou“ pak nemohou zakládat jím zmiňované souhlasy Magistrátu města Brna, odboru dopravy, nebo Policie ČR, neboť z dokazování u jednání vyplynulo, že se zjevně jedná o podkladová stanoviska předložená žalobcem stavebnímu úřadu a nikterak z nich ani co do formy, ani co do obsahu neplyne, že by se snad jednalo o povolení umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu.“*

[8] Vzhledem ke všemu uvedenému dospěl krajský soud k závěru, že v případě žalobce byly ke dni 11. 7. 2016 splněny zákonné podmínky pro vydání výzvy ve smyslu § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích. Námitky žalobce týkající se následné žádosti o povolení a nesouhlasu s jeho nevydáním nemohl krajský soud v tomto řízení posuzovat. Jelikož aplikaci § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích nebránilo žádné oprávnění žalobce nabyté v dobré víře, jež by založilo jeho legitimní očekávání, že provozuje reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu po právu, napadená výzva nemůže představovat nezákonný zásah.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[9] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví označený rozsudek krajského soudu, kterým byla jeho žaloba zamítnuta z výše nastíněných důvodů. Stěžovatel svou kasační

stížnost opírá o důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje zdejšímu soudu, aby napadený rozsudek zrušil.

[10] Stěžovatel nesouhlasí především se závěrem soudu, dle něhož je zjevné, že se v případě vydaných souhlasů jedná o podkladová stanoviska. Jako právní laik je přesvědčen, že ve vztahu k jeho osobě není tato zjevnost dána a jednal v dobré víře, když se domníval, že v případě zmíněného souhlasu žalovaného se jedná o povolení podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Svou žádost o vyjádření k umístění reklamního zařízení, kterou žalovaný souhlasně potvrdil, považoval za žádost o povolení reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu dle § 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích. Je totiž přesvědčen, že jeho zařízení je umístěno v silničním ochranném pásmu od počátku, tedy již dle právní úpravy účinné do 30. 6. 2011. Důvody tohoto názoru podrobně rozebral v podání ze dne 27. 9. 2016, což však krajský soud nevzal v potaz, přestože se jedná o klíčovou argumentaci.

[11] Stěžovatel si jako právní laik neuvědomil, že souhlas vydaný dne 6. 10. 2010 není povolením podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, ale pouze podkladovým stanoviskem. Nedošlo mu, že musí požádat o další povolení. Oba tyto akty jsou totiž z pohledu právního laika věcně totožné. Formální rozdíl bylo pro stěžovatele obtížné rozpoznat, přestože je podnikající právnickou osobou. I zkušený právní laik, který o něco požádal a dostal k tomu souhlas od věcně a místně příslušného správního orgánu, těžko rozpozná, že ve skutečnosti nejde o správnou formu souhlasu.

[12] Stěžovatel se dále dovolává zásady vyplývající z § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle které má přijaté řešení odpovídat okolnostem daného případu. Jestliže bylo z podané žádosti zřejmé, že stěžovatel hodlá umístit předmětné reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu dle § 30 zákona o pozemních komunikacích, měl žalovaný tuto žádost vyhodnotit i jako žádost dle § 31 odst. 1 téhož zákona, neboť mu muselo být zřejmé, že k umístění reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu nestačí pouze stavební povolení. Stěžovatel dále rozvíjí argumentaci tímto směrem a uvádí, proč měl žalovaný považovat jeho žádost za žádost ve smyslu § 31 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích a jak měl dále postupovat, aby dodržel principy dobré správy (vyzvat stěžovatele k doplnění jeho žádosti, poučit ho, že vydaný souhlas není povolením dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích a že o něj musí požádat, atd.). Žalovanému totiž muselo být jasné, že stěžovatel hodlá reklamní zařízení umístit v silničním ochranném pásmu, a že by se mohl mylně domnívat, že vydaný souhlas je příslušným povolením. Nesprávný postup žalovaného nemůže být kladen k tíži stěžovatele a jeho dobré víry. Jestliže krajský soud uvedl, že žádost nebyla formulována jako žádost o povolení podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, dovolává se stěžovatel rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2008, č. j. 1 As 30/2008 – 49, dle něhož jsou adresáti veřejných subjektivních práv většinou právní laici, po nichž nelze požadovat, aby své žádosti pojmenovávali přesnými zákonnými termíny, a správní orgány musí akceptovat neodborný jazyk ze strany uživatelů veřejné správy, přičemž v případě pochybností mají povinnost vyzvat žadatele k upřesnění obsahu žádosti, kterou je třeba posuzovat podle jejího obsahu. Dále podle tohoto rozsudku nelze připustit postih právnických osob za nedodržení určité zákonné povinnosti, jestliže bylo způsobeno orgány veřejné moci.

[13] Na základě všeho uvedeného stěžovatel dovozuje, že bylo porušeno jeho legitimní očekávání, neboť byl v dobré víře, že reklamní zařízení provozuje legálně. Tu si zachoval i po obdržení napadené výzvy, když neprodleně požádal žalovaného o povolení. Do pravomocného rozhodnutí o žádosti o povolení by měla být stěžovatelova práva zachována. Dovolává se ochrany nabytých práv v dobré víře (rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 10. 2013, sp. zn IV. ÚS 150/01, a ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 163/02). Krajský soud měl tudíž přiznat ochranu před nezákonnou výzvou žalovaného a zamítnutím žaloby zasáhl do základních práv stěžovatele (vlastnického a na podnikání).

[14] Spolu s podáním kasační stížnosti stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s napadeným rozsudkem. Zpochybňuje tvrzení stěžovatele, že je právním laikem. I dle vlastních vyjádření na internetových stránkách působí na trhu venkovní reklamy od roku 1995, kdy buduje síť velkoformátových reklamních ploch na štítech domů na hlavních tazích a na frekventovaných místech ve městech. Pokud by za více než dvacet let působení v této oblasti nebyl náležitě seznámen s dotčenou zákonnou úpravou, s níž ve vztahu ke své činnosti seznámen být musí, pak nemůže být zohledněna dobrá víra či legitimní očekávání, na které se jako na poslední prostředek soudní ochrany odvolává. Jeho jednání absolutně nerespektovalo novelizovanou právní úpravu zákona o pozemních komunikacích.

[16] Žalovaný uvádí, že na rozdíl od stěžovatele postupoval zcela v intencích zákona, přičemž nemusí zkoumat otázku úmyslu či nedbalosti. I kdyby byl postup žalovaného před 1. 7. 2011 chybný, k porušení zákona stěžovatelem i tak došlo. Podle rozhodovací praxe krajského soudu byla reklamní zařízení nacházející se v ochranném silničním pásmu umístěna legálně jen do novely zákona o pozemních komunikacích účinné od 1. 7. 2011. Již před její účinností měl stěžovatel požádat opětovně o povolení k dalšímu provozování reklamního zařízení, což neučinil a ani to netvrdil. Odkazované souhlasy z roku 2007 a 2010 jsou jednoznačně pouze podkladovými materiály. Nadto je po 1. 7. 2011 možné povolit reklamní zařízení maximálně na dobu 5 let a poté musí být požádáno o nové povolení. I kdyby tedy bylo možné uznat legitimní očekávání a dobrou víru stěžovatele, v době vydání napadené výzvy již bylo reklamní zařízení umístěno protiprávně.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost **není** důvodná.

[19] Podstatou sporu je otázka, zda výzva žalovaného k odstranění reklamního zařízení žalobce byla zákonná. Stěžovatel nikterak nezpochybňuje, že nedisponoval příslušným

povolením k provozování předmětného reklamního zařízení, avšak nezákonnost výzvy spatřuje v nutnosti chránit jeho dobrou víru a legitimní očekávání, neboť se domníval, že takové povolení mu bylo uděleno.

[20] S argumentační konstrukcí předestřenou stěžovatelem však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Dobrá víra, případně legitimní očekávání, kterému by měla být poskytnuta náležitá ochrana, by mohla být založena pouze tam, kde by stěžovatel obdržel příslušné povolení správního orgánu, které by se následně ukázalo jako nezákonné, případně by se v důsledku změny zákona bez odpovídajících přechodných ustanovení stalo nedostatečným. Stěžovatel však vůbec příslušné povolení neměl (resp. jej měl jen do 31. 12. 2011). I kdyby skutečně věřil, že je má, nemohla by jeho víra způsobit nezákonnost výzvy vydané dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, podle nějž *silniční správní úřad je povinen do 7 dnů ode dne, kdy se dozvěděl o zřízení nebo existenci reklamního zařízení umístěného v rozporu s odstavcem 2, 3 nebo 5 v silničním ochranném pásmu bez povolení vydaného příslušným silničním správním úřadem podle odstavce 1, vyzvat vlastníka reklamního zařízení k jeho odstranění*. Nejedná se přitom o sankci trestní povahy, u které by zkoumání dobré víry obviněného mohlo mít význam, a kde by si případná dobrá víra a legitimní očekávání zasloužily náležitou ochranu. Stěžovatel nemůže mít umístěno reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez povolení, a žalovaný byl proto povinen postupovat zákonem předpokládaným způsobem. I kdyby bylo možné dovodit dobrou víru stěžovatele, nemohla taková dobrá víra založit oprávnění k setrvání předmětného reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu, a nahradit tak *de facto* náležité povolení. Tento důsledek, který se stěžovatel snaží vyvolat, zcela odporuje zákonu, a nelze jej proto připustit.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že zcela nepřiléhavá je námitka stěžovatele, dle které si zachoval dobrou víru i po doručení napadené výzvy, neboť následně podal žádost o vydání povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Jestliže stěžovatel již věděl, že nedisponuje příslušným oprávněním (což ostatně sám opakovaně uznal), nemůže být existence dobré víry z povahy věci vůbec dovozována. Už vůbec nemůže být založena následnou žádostí. Žádost podaná po vydání napadené výzvy nemůže zpětně způsobit její nezákonnost, jak stěžovatel naznačuje.

[22] Nezákonnost napadené výzvy vyvozuje stěžovatel rovněž z tvrzení, že žalovaný měl žádost stěžovatele (o vyjádření k umístění reklamního panelu), na základě níž vydal pouze souhlas s umístěním reklamního zařízení, posoudit podle obsahu a vydat mu povolení podle § 31 zákona o pozemních komunikacích, případně jej poučit, že mu vydaný souhlas nestačí a musí si o uvedené povolení požádat. V nyní souzené věci ovšem nelze přezkoumávat postup žalovaného při vyřizování stěžovatelovy žádosti o vyjádření k umístění reklamního zařízení, či snad žalovanému vytýkat, že měl na základě ní vydat příslušné povolení nebo stěžovateli poskytovat v této věci právní poradenství spočívající v poučení, jaké podklady a povolení potřebuje, aby mohl uskutečnit svůj (údajně zjevný) záměr a provozovat reklamní zařízení v souladu se zákonem o pozemních komunikacích. Tato argumentace se zcela míjí s předmětem sporu. Navíc ani krajský soud neuvedl, že žádost nebyla formulována jako žádost o povolení dle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích, jak mu vytýká stěžovatel. Krajský soud žádnou z žádostí stěžovatele nehodnotil a zabýval se v rozsahu žalobních námitek pouze příslušnými souhlasy, které stěžovateli byly na základě žádostí vydány a o něž opíral svou dobrou víru. Posoudil je tak,

že ani jeden z nich nemohl být považován za příslušné povolení. První souhlas s umístěním reklamního zařízení byl udělen pouze do 31. 12. 2011. V okamžiku, kdy stěžovatel žádal (24. 8. 2011) o prodloužení této doby a změnu výlepové plochy a kdy mu k tomu stavební úřad udělil souhlas (14. 9. 2011), již byla účinná právní úprava, podle které stěžovatel nesporně musel mít povolení podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Krajský soud správně uvedl, že územní souhlas stavebního úřadu nemohl být zaměněn s příslušným povolením, s čímž Nejvyšší správní soud souhlasí, neboť jsou v něm výslovně uvedena příslušná ustanovení stavebního zákona, podle nichž se uděluje. I s ohledem na to, že se jednalo o souhlas *stavebního* úřadu, není možné z čehokoliv dovozovat, že by se mohlo jednat o povolení silničního správního úřadu dle § 31 zákona o pozemních komunikacích. Co se týče souhlasů žalovaného Magistrátu města Brna, krajský soud opět správně vyhodnotil, že se zjevně jedná o podkladová stanoviska předložená stěžovatelem stavebnímu úřadu a nikterak z nich ani podle formy, ani podle obsahu (pouhé ručně dopsané souhlasné stanovisko na žádosti stěžovatele o „umístění" reklamního zařízení) neplyne, že by se jednalo o povolení ke zřízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu ve smyslu zákona o pozemních komunikacích.

[23] S uvedeným hodnocením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a opakovaně konstatuje, že k obsahu stěžovatelových žádostí se krajský soud vzhledem k žalobním námitkám nijak nevyjadřoval. Na tomto místě je v hodné uvést, že kasační námitka stěžovatele mířící proti postupu žalovaného po podání žádosti o vyjádření k umístění reklamního zařízení jde jednak nad rámec předmětu sporu, jednak je i nepřípustná dle § 104 odst. 4 s. ř. s. V žalobě stěžovatel dovozoval nezákonnost napadené výzvy pouze ze skutečnosti, že byl v dobré víře, že příslušné povolení má, a po vydání napadené výzvy si o něj neprodleně požádal. Nijak však nezpochybňoval postup žalovaného po podání žádosti o vyjádření k umístění reklamního zařízení. Napadená výzva byla stěžovateli doručena dne 12. 7. 2016 a v zákonné dvouměsíční lhůtě pro podání žaloby (tedy do 12. 9. 2016) stěžovatel v žádném jiném podání krajskému soudu obdobnou námitku neuplatnil. I v rozsudku ze dne 19. 5. 2016, č. j. 6 As 69/2016 – 39, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobu proti výzvě dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích lze podat pouze v zákonné lhůtě dvou měsíců od jejího doručení žalobci. S tím se pojí také koncentrace řízení, kdy po uplynutí lhůty k podání žaloby již žalobce nemůže uplatnit nové důvody, resp. žalobní body (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004 – 69, ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74, ze dne 18. 11. 2013, č. j. 6 Azs 18/2013 – 37, či ze dne 27. 5. 2015, č. j. 6 As 68/2015 – 32). Nejvyšší správní soud podotýká, že rozsudek (č. j. 1 As 30/2008 – 49), kterého se stěžovatel dovolává v souvislosti s touto nepřípustnou námitkou, se navíc týká otázek správního trestání, a vůbec tedy nedopadá na posuzovaný případ.

[24] Není důvodná ani námitka stěžovatele spočívající v absenci vypořádání argumentace (údajně klíčové), dle které bylo reklamní zařízení umístěno v silničním ochranném pásmu od počátku. Jak Nejvyšší správní soud shrnul již v odst. [5] tohoto rozsudku, krajský soud tuto argumentaci vzal v potaz. Nevěnoval jí sice zvláštní pozornost, neboť konstatoval, že i kdyby s ní souhlasil, nemůže to mít na posouzení daného sporu jakýkoliv vliv, protože by to znamenalo pouze to, že i před novelizací definice souvisle zastavěného území obce měl žalobce disponovat povolením ve smyslu § 31 zákona o pozemních komunikacích, které neměl. Kromě toho se napadená výzva opírá již o novelizované znění zákona o pozemních komunikacích, a na žalobce požadavek obsažený v § 31 odst. 1

zákona o pozemních komunikacích po 1. 7. 2011 tak jako tak dopadal. S tímto posouzením se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a považuje jej za dostatečné. Krajský soud nemusel podrobně reagovat na předestřenou argumentaci, protože správně uvedl, že i kdyby se stěžovatelem souhlasil, nic by to na jeho závěrech nezměnilo. Jestliže krajský soud (stejně jako nyní Nejvyšší správní soud) neshledal na základě předložených podkladů dobrou víru a legitimní očekávání stěžovatele, které by bránily vydání výzvy dle § 31 odst. 9 zákona o pozemních komunikacích, není rozhodné, zda stěžovatel musel mít povolení dle odst. 1 téhož ustanovení již v případě první žádosti, nebo až po novele zákona o pozemních komunikacích účinné od 1. 7. 2011. I kdyby uvedenou námitku krajský soud nevypořádal vůbec, nebylo by to důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. Ani tato námitka totiž nebyla obsažena v žalobě a uplatněna byla až po uplynutí lhůty k podání žaloby (dne 5. 10. 2016). Její vypořádání provedl krajský soud nad rámec svých povinností ve prospěch stěžovatele.

[25] O návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů. Odkladný účinek trvá jen do skončení řízení před soudem. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] S ohledem na vše výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu